

O poklad strýčca Juráša

Nejlepší nepřátelé?

Jméno a příjmení: Lenka Fryšová

Třída: 7. A

Věk: 13 let

Téma: Lze vše spočítat?

Adresa: ZŠ Zubří, Hlavní 70, Zubří 756 54

Škola: ZŠ Zubří

Telefon: 571 658 920

Datum: 29.11.2013

Ahoj já jsem Lenka. Jsem reportérkou a pracuji pro takovou malou televizi. Každý den brzo ráno vstanu a jedu tam, kde se zrovna něco děje. Už dlouho sním o tom, že budu pracovat pro nějakou větší televizi a budu dělat rozhovory s celebritami, ale zatím jsem se zmožila jen na ufony a podobné věci. Naposledy jsem dělala rozhovor se psem, který dokáže s pomocí svého páníčka opravit rádio, nebo s chlapem, co dokáže tancovat s talířem na břiše. Kdo ví, třeba bude ten pes se svým páníčkem jednou opravovat kola a ten s talířem se třeba stane prezidentem. Ale já bych chtěla dělat něco jiného, něco většího. Můj táta vždycky říká: „Lepší je být malá hvězdička, co pořád svítí, než být ta největší a po tom vyhasnout.“ No a to se mi naštěstí nestalo.

Zrovna když jsem dopisovala text pro příští reportáž, přišla mi zpráva. Stálo tam, že mám udělat rozhovor se slavnou tenistkou Michaelou Solanskou. Tohle byla bomba!

Z obyčejného dne byl nakonec ten nejlepší. Pozvala mě k sobě do bytu. Byla jsem čím dál tím víc nervózní a srdce mi sklouzlo až do ponožky. Opřela jsem se o zed' a při tom omylem zmáčkla zvonek. Musela jsem se sebrat, protože na útěk už bylo pozdě.

Když mi Michaela Solanská otevřela dveře a pozvala mě dál, nervozita opadla. Vytáhla jsem blok a začala se jí vyptávat. Jenže všechny otázky byly o sportu a o tom, čeho by ještě chtěla dosáhnout, ale žádná otázka nebyla o její minulosti. Tak jsem zase blok odložila a začala se ptát na otázky, které zajímaly mě, a ne na ty, které jsem měla zadané.

Jako první mě napadlo: „Jaká byla Vaše největší hádka s kamarádkou nebo kamarádem?“ Bylo na ní vidět, že je z této otázky trochu zaskočená, ale nakonec se přemohla.

„Víte, když jsem byla v 9. třídě, s mou nejlepší kamarádkou Alenou jsme dostaly nabídku udělat interview s jakoukoli osobností. Náš článek by byl zveřejněn v novinách školy. Byly jsme skvělý tým. Alča dokázala cokoli napsat a já měla dobré nápady a nebála se mluvit před lidmi. Rozhodly jsme se psát o nastávající hudební hvězdě Tomu Waynovi. Alča sepsala otázky, na které se ho mám potom zeptat, a já vymyslela, jak se s ním sejdem. Všechno bylo perfektní až na to, až na to, že pouze jedna z nás měla být ta, která bude uvedena pod naším článkem. Ta, o které se bude říkat, že ho napsala. Navíc by dostala stipendium na školu, kterou by si vybrala.

Kvůli tomuhle jsme nemohly ani spát. Pořád jsme přemýšlely, která z nás si to víc zaslouží. Chtěly jsme to být obě. Začaly jsme se hádat a jedna druhou ponižovat. Alena byla mezi holkami dost oblíbená a po našich hádkách se se mnou nebavila ani ona, ani nikdo jiný. Ve třídě nás bylo pět holek, ale já si připadala pořád sama. Byla jsem takové páté kolo u vozu. Seděla jsem sama na obědě i v lavici. Ale pořád jsem ještě měla naději, že to tak nebude. Doufala jsem, že když to bude právě můj článek, který otisknou v novinách, všechno se změní. Jenže psaní slohovek mi moc nešlo a neměla jsem nikoho, kdo by to za mě napsal. Alena na tom byla podobně. I když byla ve škole nejoblíbenější, nemohla přijít na to, jak se dostane na koncert Toma Wayna. No prostě jedna druhou potřebovala. Ale jinak to nešlo. Každá bojovala za to, co chtěla i přes to, že jsme každá ztratila nejlepší kamarádku.“

Michaela se napila džusu a pokračovala: „Bylo to tady. Stála jsem před halou ve které měl vystupovat Tom Wayn. Nevím jak, ale Alena se tam dostala taky. Ted' šlo jen o to, která z nás dvou tam bude první. Do jeho šatny jsme se dostaly obě najednou. Já se zeptala první. Využila jsem Aleniny nesmělosti a vyhrkla ze sebe první otázku, která mě napadla. Ale věta Jak se jmenujete? na něj moc velký dojem

neudělala. Alena mezitím vytáhla z tašky seznam skvělých otázek, ale vykoktala ze sebe jen něco nesrozumitelného. Vytrhla jsem jí papír z ruky a přečetla je. Tohle bylo mnohem lepší. Alena měla někoho na přečtení svých otázek a já se ho měla na co zeptat. Všechno probíhalo hladce.“

Najednou mě z Michaelina vyprávění vytrhl zvonek. Její vyprávění mě úplně vtáhlo do její 9. třídy. Mezitím, co jsem se probírala, Michaela šla otevřít.

„Ahoj Ali!“ zaslechla jsem a údivem jsem málem spadla z křesla. Opravdu mluví s tou Alenou, se kterou se kdysi tak pohádala? Vůbec jsem to nechápala.

Po chvíli vešly obě do obývacího pokoje, a když Michaela viděla, jak se tvářím řekla: „Ale příběh ještě neskončil.“ A usmála se. Nabídla Aleně křeslo a začala zase vyprávět. A já vše pochopila.

„Když jsem dočetla poslední otázku, oběma nám došlo, že v tom zase jedeme společně. Po tolika týdnech jsme si obě uvědomily, jakou chybu jsme vlastně udělaly a kvůli jaké hlouposti jsme se vlastně hádaly. Rozhodly jsme se, že peníze na školu si rozdělíme. Hned druhý den jsme šly do kanceláře školních novin a přesvědčily jsme hlavního redaktora, aby dal pod náš článek jména nás obou, a nebo aby si našel na ten článek někoho jiného. Nakonec redaktor souhlasil a my se dohodly, že už se nikdy nebudeme hádat kvůli hloupostem, jako jsou třeba kluci nebo článek do novin...“

A opravdu. Bylo na nich vidět, že se mají rády. Alena se na mě usmála a já z toho úsměvu vyčetla, že i ona je ráda, že se usmířily. Přece nikdo nechce být páté kolo u vozu.

Po cestě domů jsem obvolala všechny kamarádky a přemýšlela o celém tom bláznivém dnu. To jsem ale neměla dělat. Narazila jsem do velkého billboardu přímo přede mnou. Zvláštní, jako by na něm byl ten chlápek s talířem na břicho a vedle stálo: Nejúspěšnější kandidát na prezidenta. Tak tohle by mě vážně nikdy nenapadlo.

Když jsem potom přišla domů a zapla si televizi, vysílali zrovna reportáž o psovi, co se svým páníčkem opravuje kola. Neubránila jsem se smíchu. Byl to bláznivý den...